

Příručka k pochopení podvodu století

Třináct způsobů, jak nahlížet na dezinformace napsal **JACOB SIEGEL** 29. března 2023

Prolog: Informační válka

V roce 1950 senátor Joseph McCarthy prohlásil, že má důkazy o komunistické špionáži ve vládě. Přes noc se toto výbušné obvinění objevilo v celostátním tisku, ale podrobnosti se neustále měnily. Zpočátku McCarthy tvrdil, že má seznam se jmény 205 komunistů na ministerstvu zahraničí, druhý den jej upravil na 57. V téže době se však objevily další důkazy. Protože seznam držel v tajnosti, byly tyto nesrovnalosti vedlejší. Podstatná byla síla obvinění, díky které se McCarthyho jméno stalo synonymem pro politiku té doby.

Po více než půl století byl mccarthismus určující kapitolou ve světonázoru amerických liberálů: varováním před nebezpečným kouzlem černých listin, "honem na čarodějnice" a demagogií.

Tedy až do roku 2017, kdy americkým tiskem a politickou třídou otrásl další seznam údajných ruských agentů. Nová organizace s názvem Hamilton 68 tvrdila, že objevila stovky účtů napojených na Rusko, které infiltrovaly Twitter, aby zasely chaos a pomohly Donaldu Trumpovi vyhrát volby. Rusko stálo před obviněním, že se nabourává do platforem sociálních médií, nových center moci, a využívá je ke skrytému řízení dění uvnitř Spojených států.

Nic z toho nebyla pravda. Po přezkoumání tajného seznamu Hamiltona 68 bezpečnostní ředitel Twitteru Yoel Roth soukromě přiznal, že jeho společnost umožňovala, aby "skuteční lidé" byli "jednostranně označováni za ruské lokaje bez důkazů a možnosti odvolání".

Epizoda s Hamiltonem 68 se odehrála jako téměř přesný remake McCarthyho aféry s jedním důležitým rozdílem: McCarthy čelil určitému odporu předních novinářů i amerických zpravodajských

služeb a svých kolegů v Kongresu. V naší době se tytéž skupiny postavily do řady, aby podpořily nové tajné seznamy a napadly každého, kdo je zpochybnil.

Když se začátkem tohoto roku objevil důkaz, že Hamilton 68 byl podvod na vysoké úrovni spáchaný na americkém lidu, v celostátním tisku se o tom mlčelo. Nezájem byl tak hluboký, že naznačoval, že jde spíše o otázku principu než o pohodlnost nositelů standardy amerického liberalismu, kteří ztratili víru v příslib svobody a přijali nový ideál.

V posledních dnech svého působení v úřadu se prezident Barack Obama rozhodl, že zemi nasměruje novým směrem. Dne 23. prosince 2016 podepsal zákon o boji proti zahraniční propagandě a dezinformacím, který využíval formulace o obraně vlasti k zahájení časově neomezené útočné informační války.

Něco v hrozícím přízraku Donalda Trumpa a populistických hnutí roku 2016 znovu probudilo spící monstra na Západě. O dezinformacích, polozapomenutém reliktu studené války, se nově začalo mluvit jako o naléhavé, existenciální hrozbě. Rusko prý využilo zranitelnosti otevřeného internetu k tomu, aby infiltrováním telefonů a notebooků soukromých osob obešlo americkou strategickou obranu. Cílem Kremlu bylo kolonizovat mysl svých cílů, což odborníci na kybernetickou válku nazývají "kognitivní hacking". Poražení tohoto strašidla bylo považováno za otázku národního přežití. "USA prohrávají ve válce o vliv," varoval článek z prosince 2016 v časopise Defense One, který vycházel ve spolupráci s obranným odvětvím. Článek citoval dva vládní insidery, kteří tvrdili, že zákony napsané na ochranu amerických občanů před státní špionáží ohrožují národní bezpečnost. Podle Randa Waltzmana, bývalého programového manažera Agentury pro pokročilé obranné výzkumné projekty, se američtí protivníci těšili "významné výhodě" v

důsledku "právních a organizačních omezení, kterým my podléháme a oni ne".

Tento názor potvrdil i Michael Lumpkin, který vedl Global Engagement Center (GEC) ministerstva zahraničí, agenturu, kterou Obama pověřil vedením americké dezinformační kampaně. Lumpkin označil zákon o ochraně soukromí z roku 1974, který po aféře Watergate chrání americké občany před tím, aby vláda shromažďovala jejich údaje, za zastaralý. "Zákon z roku 1974 byl vytvořen, aby zajistil, že nebudeme shromažďovat údaje o amerických občanech. No, ... podle definice je celosvětová síť celosvětová. Neexistuje žádný pas, který by se k němu vztahoval. Jestli je to tuniský občan ve Spojených státech, nebo americký občan v Tunisku, to nemám možnost rozeznat ... Kdybych měl větší možnost s těmito [osobními údaji] pracovat a měl k nim přístup ... mohl bych se více zaměřit, přesněji, abych se ujistil, že mohu zasáhnout správným sdělením správné publikum ve správný čas."

Poselství amerického obranného establishmentu bylo jasné: aby vláda vyhrála informační válku - existenční konflikt odehrávající se v bezhraničních dimenzích kyberprostoru - musí se zbavit zastaralých právních rozdílů mezi zahraničními teroristy a americkými občany.

Od roku 2016 federální vláda vynaložila miliardy dolarů na přeměnu protidezinformačního komplexu v jednu z nejmocnějších sil moderního světa: rozlehlý leviatan s chapadly zasahujícími do veřejného i soukromého sektoru, který vláda využívá k řízení úsilí "celé společnosti", jehož cílem je převzít úplnou kontrolu nad internetem a dosáhnout něčeho menšího než vymýcení lidských omylů.

První krok národní mobilizace k porážce dezinformací spojil infrastrukturu národní bezpečnosti USA s platformami sociálních médií, kde se vedla válka. Hlavní vládní agentura pro boj s

dezinformacemi, GEC, prohlásila, že její poslání zahrnuje "vyhledávání a zapojení nejlepších talentů v technologickém sektoru". Za tímto účelem začala vláda dosazovat vedoucí pracovníky v oblasti technologií jako de facto válečné informační komisaře.

Ve společnostech, jako jsou Facebook, Twitter, Google a Amazon, byli ve vyšším managementu vždy veteráni z řad národní bezpečnosti. Ale s novým spojenectvím mezi americkou národní bezpečností a sociálními médii se bývalí špioni a úředníci zpravodajských agentur rozrostli v dominantní blok uvnitř těchto společností; to, co bylo kariéřním žebříčkem, po němž lidé stoupali ze svých vládních zkušeností, aby dosáhli na místa v soukromém technologickém sektoru, se změnilo v ouroboros, který je spojil dohromady. Díky spojení D.C.-Silicon Valley se federální byrokracie mohla spolehnout na neformální sociální vazby, aby prosadila svou agendu uvnitř technologických společností.

Na podzim roku 2017 FBI otevřela svou pracovní skupinu pro zahraniční vliv s výslovným cílem monitorovat sociální média a označovat účty, které se snaží "diskreditovat americké osoby a instituce". Podobnou roli převzalo i ministerstvo vnitřní bezpečnosti.

Přibližně ve stejné době vybuchl Hamilton 68. Veřejně se díky algoritmům Twitteru stal z " nástěnky" odhalující ruské vlivy hlavní zpravodajský příběh. V zákulisí vedení Twitteru rychle přišlo na to, že jde o podvod. Když Twitter tajný seznam zpětně analyzoval, zjistil podle novináře Matta Taibbiho, že "namísto sledování toho, jak Rusko ovlivňuje postoje Američanů, Hamilton 68 prostě shromáždil hrstku většinou skutečných, většinou amerických účtů a jejich organické konverzace popsal jako ruské intriky". Toto zjištění přimělo vedoucího oddělení důvěryhodnosti a bezpečnosti společnosti Twitter Yoela Rotha, aby v e-mailu z října 2017 navrhl, aby společnost podnikla kroky k odhalení tohoto podvodu a "označila to za nesmysl".

Roth ani nikdo jiný nakonec neřekl ani slovo. Místo toho nechali šířitele průmyslového žvástu - staromódního termínu pro dezinformaci - pokračovat ve vypouštění jeho obsahu přímo do zpravodajského proudu.

K boji proti dezinformacím nestačilo jen několik mocných agentur. Strategie národní mobilizace vyžadovala "nejen celovládní, ale i celospolečenský" přístup, uvádí se v dokumentu, který GEC zveřejnila v roce 2018. "Boj proti propagandě a dezinformacím," uvedla agentura, "bude vyžadovat využití odborných znalostí napříč vládním, technologickým a marketingovým sektorem, akademickou obcí a nevládními organizacemi."

Tak se z vládou vytvořené "války proti dezinformacím" stala velká morální křížová výprava své doby. Důstojníci CIA v Langley začali sdílet společnou věc s mladými módními novináři v Brooklynu, progresivními neziskovými organizacemi ve Washingtonu, pražskými think tanky financovanými Georgem Sorosem, konzultanty v oblasti rasové rovnosti, konzultanty v oblasti soukromého kapitálu, pracovníky technologických společností v Silicon Valley, výzkumníky z Ivy League a neúspěšnými britskými královskými rodinami. Hnutí Never Trump spojilo síly s Demokratickým národním výborem, který prohlásil, že online dezinformace jsou "celospolečenským problémem, který vyžaduje celospolečenskou reakci".

Dokonce i důrazní kritici tohoto fenoménu - včetně Taibbiho a Jeffa Gertha z Columbia Journalism Review, který nedávno publikoval rozbor role tisku při propagaci falešných tvrzení o Trumpově a ruském spolčení - se zaměřili na selhání médií, což je přístup, který do značné míry sdílejí i konzervativní publikace, jež považují dezinformace za problém stranické cenzurní zaujatosti. Ale i když není pochyb o tom, že se média naprosto znemožnila, jsou také vhodným obětním beránkem - zdaleka nejslabším hráčem v protidezinformačním komplexu. Americký tisk, kdysi strážce demokracie, byl vyprázdněn do té míry, že jej americké bezpečnostní

agentury a straniční agenti mohli ovládat jako loutku.

Bylo by hezké nazvat to, co se odehrálo, tragédií, ale publikum se má z tragédie poučit. Amerika se jako národ nejenže nic nenaučila, ale bylo jí záměrně zabráněno, aby se cokoli naučila, zatímco byla nucena honit se za stíny. Není to proto, že by Američané byli hloupi; je to proto, že to, co se odehrálo, není tragédie, ale něco, co má blíže ke zločinu. Dezinformace je jak název zločinu, tak prostředek k jeho zakrytí; zbraň, která slouží jako dvojí maskování.

Zločinem je samotná informační válka, která byla zahájena pod falešnou záminkou a ze své podstaty ničí základní hranice mezi veřejným a soukromým a mezi cizím a domácím, na nichž závisí mír a demokracie. Tím, že spojila antiestablishmentovou politiku domácích populistů s válečnými činy zahraničních nepřátel, ospravedlnila obrácení válečných zbraní proti občanům Ameriky. Veřejné arény, v nichž se odehrává společenský a politický život, proměnila ve sledovací pasti a cíle masových psychologických operací. Zločinem je rutinní porušování práv Američanů nevolenými úředníky, kteří tajně kontrolují, co si jednotlivci mohou myslet a říkat.

To, čeho jsme nyní svědky v rámci zjištění odhalujících vnitřní fungování státně-korporátního cenzurního režimu, je pouze vrcholem všeho. Spojené státy se stále nacházejí v nejranější fázi masové mobilizace, jejímž cílem je spoutat všechny sektory společnosti pod jedinou technokratickou vládu. Mobilizace, která začala jako reakce na údajně naléhavou hrozbu ruského vměšování, se nyní vyvíjí v režim totální kontroly informací, který si přisvojil poslání vymýtit abstraktní nebezpečí, jako je omyl, nespravedlnost a škoda - cíl hodný pouze vůdců, kteří se považují za neomylné, nebo komiksových superpadouchů.

První fáze informační války se vyznačovala výrazně lidskými projevy nekompetentnosti a brutálního zastrašování. Další fáze, která již probíhá, je však prováděna jak škálovatelnými procesy umělé inteligence, tak algoritmickou předběžnou cenzurou, které jsou neviditelně zakódovány v infrastruktuře internetu, kde mohou

změnit vnímání miliard lidí.

V Americe se formuje něco obludného. Formálně se projevuje součinnost státní a korporátní moci ve službách kmenové horlivosti, která je charakteristickým znakem fašismu. Přesto každý, kdo v Americe tráví nějaký čas a není fanatikem s vymytým mozkiem, může říct, že to není fašistická země. To, co vzniká, je nová forma vlády a společenského uspořádání, která se od liberální demokracie poloviny dvacátého století liší stejně jako raná americká republika od britského monarchismu, z něhož vyrostla a který nakonec nahradila. Stát organizovaný na principu, že existuje na ochranu svrchovaných práv jednotlivců, je nahrazován digitálním leviatanem, který má moc prostřednictvím neprůhledných algoritmů a manipulace digitálních houfů. Připomíná to čínský systém sociálního kreditu a státní kontroly jedné strany, a přesto i ten postrádá výrazně americký a prozřetelný charakter systému kontroly. V čase, který ztratíme snahou o jeho pojmenování, může věc sama zmizet zpět do byrokratického stínu a zakrýt po sobě jakoukoli stopu automatickým mazáním z přísně tajných datových center Amazon Web Services, "důvěryhodného cloudu pro vládu".

Když kos odletěl z dohledu,

označil tím okraj

jednoho z mnoha kruhů.

V technickém nebo strukturálním smyslu není cílem cenzurního režimu cenzurovat nebo utlačovat, ale vládnout. Proto úřady nikdy nemohou být označeny za viníky dezinformací. Ani když lhaly o laptotech Huntera Bidena, ani když tvrdily, že únik z laboratoře je rasistické spiknutí, ani když tvrdily, že vakcíny zastavily přenos nového koronaviru. Dezinformace, nyní a navždy, je to, co se tvrdí, že je. To není známkou toho, že je tento pojem zneužíván nebo poškozován; je to přesný způsob fungování totalitního systému.

Pokud lze základní filozofii boje proti dezinformacím vyjádřit jediným tvrzením, pak je to toto: Nelze důvěřovat vlastnímu rozumu. Následující text se pokouší ukázat, jak se tato filozofie projevuje ve skutečnosti. Přistupuje k tématu dezinformací ze třinácti úhlů pohledu - podobně jako "Třináct způsobů, jak se dívat na kosa", báseň Wallace Stevensa z roku 1917 - s cílem, aby souhrn těchto dílčích pohledů poskytl užitečnou představu o skutečné podobě a konečném záměru dezinformací.

OBSAH

- I. Rusofobie se nečekaně vrací: Původ současných "dezinformací"
- II. Trumpovo zvolení: "Může za to Facebook"
- III. K čemu potřebujeme všechna ta data o lidech?
- IV. Internet: Od miláčka k démonovi
- V. Russiagate! Russiagate! Russiagate!
- VI. Proč "válka proti terorismu" po 11. září nikdy neskončila
- VII. Vzestup "domácích extremistů"
- VIII. Dryjáčnické nevládní organizace
- IX. COVID-19
- X. Hunterovy notebooky: Výjimka z pravidla
- XI. Nový stát jedné strany
- XII. Konec cenzury
- XIII. Po ukončení demokracie

I. Rusofobie se nečekaně vrací: Původ současných "dezinformací"

Základy současné informační války byly položeny v reakci na sled událostí, k nimž došlo v roce 2014. Nejprve se Rusko pokusilo potlačit Spojenými státy podporované hnutí Euromajdan na Ukrajině; o několik měsíců později Rusko napadlo Krym; a několik měsíců poté se Islámský stát zmocnil města Mosul v severním Iráku a prohlásil ho za hlavní město nového chalífátu. Ve třech samostatných konfliktech se ukázalo, že nepřítel nebo soupeřící mocnost Spojených států úspěšně využila nejen vojenskou sílu, ale také informační kampaně v sociálních médiích, jejichž cílem bylo

zmást a demoralizovat své nepřátele - kombinace známá jako "hybridní válka". Tyto konflikty přesvědčily bezpečnostní představitele USA a NATO, že síla sociálních médií při utváření veřejného mínění se vyvinula do té míry, že může rozhodnout o výsledku moderních válek - o výsledcích, které mohou být v rozporu s tím, co si přejí Spojené státy. Došli k závěru, že stát musí získat prostředky k převzetí kontroly nad digitální komunikací, aby mohl prezentovat realitu takovou, jakou ji chce mít, a zabránit tomu, aby se realita stala něčím jiným.

Technicky se hybridní válkou rozumí přístup, který kombinuje vojenské a nevojenské prostředky - tajné a skryté operace kombinované s kybernetickou válkou a ovlivňovacími operacemi - s cílem zmást a oslabit cíl a zároveň se vyhnout přímé konvenční válce v plném rozsahu. V praxi je však značně vágní. "Tento termín nyní pokrývá všechny typy rozeznatelných ruských aktivit, od propagandy po konvenční válku, a většinu toho, co existuje mezi nimi," napsal v březnu 2016 analytik Ruska Michael Kofman.

V uplynulém desetiletí Rusko skutečně opakovaně používalo taktiku spojenou s hybridní válkou, včetně snahy cílit na západní publikum prostřednictvím zpráv na kanálech, jako jsou RT a Sputnik News, a pomocí kybernetických operací, jako je využívání účtů "trollů". To však nebylo nic nového ani v roce 2014 a zapojily se do toho i Spojené státy, stejně jako všechny ostatní velké mocnosti. Již v roce 2011 Spojené státy budovaly vlastní "armády trollů" na internetu tím, že vyvíjely software pro "tajnou manipulaci se stránkami sociálních médií pomocí falešných online osobností k ovlivňování internetových konverzací a šíření proamerické propagandy".

"Když budete hybridní válku potlačovat dostatečně dlouho, nakecáte si z ní cokoli," nabádal Kofman, což se přesně začalo dít o několik měsíců později, když Trumpovi kritici zpopularizovali myšlenku, že politický vývoj uvnitř Spojených států řídí skrytě ruská loutkovodičská ruka.

Hlavním hlasem propagujícím toto tvrzení byl bývalý důstojník FBI a protiteroristický analytik Clint Watts. V [článku](#) ze srpna 2016 s názvem "Jak Rusko ovládá váš Twitter, aby propagovalo lži (a také Trumpa)" Watts a jeho spoluautor Andrew Weisburd popsali, jak Rusko oživilo svou kampaň "Aktivní opatření" z dob studené války a pomocí propagandy a dezinformací ovlivňovalo zahraniční publikum. V důsledku toho podle článku Trumpovi voliči a ruští propagandisté propagovali na sociálních sítích stejné příběhy, které měly z Ameriky udělat slabou a neschopnou zemi. Autoři přišli s mimořádným tvrzením, že "splývání účtů přátelských Rusku a trumpovských účtů probíhalo již nějakou dobu". Pokud by to byla pravda, znamenalo by to, že každý, kdo vyjadřuje podporu Donaldu Trumpovi, může být agentem ruské vlády, ať už tuto roli měl v úmyslu hrát, nebo ne. Znamenalo to, že lidé, které nazývali "Trumpkinové" a kteří tvořili polovinu země, útočili na Ameriku zevnitř. Znamenalo to, že politika je nyní válkou, jako je tomu v mnoha částech světa, a desítky milionů Američanů jsou nepřítelem.

Watts se proslavil jako protiteroristický analytik studiem strategií sociálních médií používaných ISIS, ale díky článkům, jako je tento, se stal mediálním expertem na ruské trolly a kremelské dezinformační kampaně. Zdá se, že měl také mocné podporovatele.

Vysloužilý šéf CIA Michael Hayden ve své knize Útok na zpravodajské služby označil Wattse za "jediného muže, který se více než dva roky před volbami v roce 2016 snažil rozeznít alarm".

Hayden ve své knize Wattsovi připsal, že ho naučil síle sociálních médií: "Watts mě upozornil, že díky opakování a hlasitosti se lži na Twitteru zdají být věrohodnější. Označil to za druh 'počítačové propagandy'. Twitter zase ovlivňuje mainstreamová média."

Lživý příběh algoritmicky zesílený Twitterem a šířený médii - není náhodou, že to dokonale popisuje "bullshit" šířený na Twitteru o ruských vlivových operacích: V roce 2017 to byl právě Watts, kdo

přišel s nápadem na vytvoření panelu Hamilton 68 a pomáhal stát v čele této iniciativy.

II. Trumpovo zvolení: "Může za to Facebook".

Nikdo si nemyslel, že Trump je normální politik. Coby zlobr vyvolal Trump hrůzu u milionů Američanů, kteří cítili osobní zradu z možnosti, že bude zastávat stejný úřad, jaký zastávali George Washington a Abe Lincoln. Trump také ohrožoval obchodní zájmy nejmocnějších vrstev společnosti. Právě tento druhý prohrěšek, spíše než jeho domnělý rasismus nebo zjevná neprezidentskost, přivedl vládnoucí třídu do stavu nepřičetnosti.

Vzhledem k tomu, že se v úřadu soustředil na snížení sazby daně z příjmu právnických osob, je snadné zapomenout, že republikánští představitelé a dárcovská třída strany viděli v Trumpovi nebezpečného radikála, který ohrožuje jejich obchodní vazby s Čínou, přístup k levné dovážené pracovní síle a výnosný byznys neustálých válek. Ve skutečnosti ho však takto vnímali, což se odrazilo v bezprecedentní reakci na Trumpovu kandidaturu, kterou zaznamenal deník The Wall Street Journal v září 2016: "Do srpna žádný šéf 100 největších společností v zemi nepřispěl na prezidentskou kampaň republikána Donalda Trumpa, což je prudký obrat oproti roku 2012, kdy téměř třetina ředitelů společností z žebříčku Fortune 100 podporovala kandidáta GOP Mitta Romneyho."

Tento jev nebyl ojedinělý jen v případě Trumpa. Také Bernie Sanders, levicový populistický kandidát v roce 2016, byl vládnoucí třídou vnímán jako nebezpečná hrozba. Ale zatímco Sanderse demokraté úspěšně sabotovali, Trump se dostal přes strážce své strany, což znamenalo, že se s ním muselo jednat jinými prostředky.

Dva dny po Trumpově nástupu do úřadu řekl usměvavý senátor Chuck Schumer Rachel Maddowové na MSNBC, že od nového prezidenta bylo "opravdu hloupé", že se pustil do bezpečnostních

agentur, které pro něj měly pracovat, ve zlém: "Dovolte mi, abych vám řekl, že když se pustíte do zpravodajské komunity, do neděle mají šest způsobů, jak vám to vrátit."

Trump využíval stránky jako Twitter, aby obešel elity své strany a spojil se přímo se svými příznivci. Proto, aby nového prezidenta ochromily a zajistily, že se k moci už nikdy nedostane nikdo jemu podobný, musely zpravodajské služby prolomit nezávislost platformem sociálních médií. Příhodně se jednalo o stejnou lekci, kterou si mnozí zpravodajští a obranní činitelé vzali z kampaní ISIS a Ruska v roce 2014 - totiž že sociální média jsou příliš mocná na to, aby byla ponechána mimo státní kontrolu - jen aplikovanou na domácí politiku, což znamenalo, že agenturám nyní pomohou politici, kteří z tohoto úsilí budou mít prospěch.

Ihned po volbách začala Hillary Clintonová obviňovat Facebook ze své prohry. Až do této chvíle se Facebook a Twitter snažily zůstat mimo politické dění, protože se obávaly, že by si znepřátelily některou ze stran a ohrozily tak potenciální zisky. Nyní však došlo k zásadní změně, protože operace stojící za kampaní Clintonové se přeorientovala nejen na reformu platformem sociálních médií, ale na jejich ovládnutí. Z Trumpova vítězství si vzali ponaučení, že Facebook a Twitter - více než Michigan a Florida - jsou rozhodujícími bojišti, kde se vyhrávají nebo prohrávají politické soutěže. "Mnozí z nás začínají mluvit o tom, jak velký problém to je," řekl hlavní digitální stratég Clintonové Teddy Goff týdně po volbách v rozhovoru pro Politico s odkazem na údajnou roli Facebooku v posilování ruských dezinformací, které pomohly Trumpovi. "Jak ze strany kampaně, tak ze strany administrativy a prostě tak nějak širšího Obamova orbitu... je to jedna z věcí, kterou bychom se chtěli po volbách zabývat," řekl Goff.

Tisk toto sdělení opakoval tak často, že politické strategii dodal zdání objektivní platnosti:

"New York Magazine, 9. listopadu 2016.

"Facebook, in Cross Hairs After Election, Is Said to Question Its Influence" (Facebook po volbách v rozpacích, zpochybňuje prý svůj vliv); The New York Times, 12. listopadu 2016.

"Ruské propagandistické úsilí pomohlo během voleb šířit 'falešné zprávy', tvrdí experti"; The Washington Post, 24. listopadu 2016.

"Dezinformace, nikoli falešné zprávy, způsobily zvolení Trumpa a nepřestávají"; The Intercept, 6. prosince 2016.

A tak to pokračovalo v nesčetných článcích, které dominovaly zpravodajskému koloběhu po následující dva roky.

Generální ředitel Facebooku Mark Zuckerberg nejprve odmítl obvinění, že falešné zprávy zveřejněné na jeho platformě ovlivnily výsledek voleb, jako "dost šílené". Zuckerberg však čelil intenzivní nátlakové kampani, v níž ho všechny sektory americké vládnoucí třídy, včetně jeho vlastních zaměstnanců, obviňovaly z toho, že do Bílého domu dosadil Putinova agenta, a fakticky ho obviňovaly z vlastizrady. Poslední kapka přišla několik týdnů po volbách, kdy sám Obama "veřejně odsoudil šíření fake news na Facebooku". O dva dny později se Zuckerberg složil: "Facebook po Obamových komentářích oznámil nový postup proti falešným zprávám".

Nepravdivé, ale zásadní tvrzení, že Rusko hackersky napadlo volby v roce 2016, poskytlo ospravedlnění - stejně jako tvrzení o zbraních hromadného ničení, které vyvolalo válku v Iráku - pro uvržení Ameriky do výjimečného válečného stavu. S pozastavením běžných pravidel ústavní demokracie pak banda stranických operativců a bezpečnostních úředníků instalovala na pozadí největších internetových platforem rozsáhlou, do značné míry neviditelnou novou architekturu společenské kontroly.

Ačkoli nikdy nebyl vydán veřejný příkaz, vláda USA začala na internetu prosazovat stanné právo.

III. Proč potřebujeme všechna tato data o lidech?

Americká doktrína boje proti povstalcům (COIN) je známá tím, že vyzývá k "získání srdcí a myslí". Myšlenka spočívá v tom, že vítězství nad povstaleckými skupinami závisí na získání podpory místního obyvatelstva, čehož nelze dosáhnout pouze hrubou silou. V místech, jako je Vietnam a Irák, se podpora získávala kombinací budování národa a oslovování místních obyvatel poskytováním statků, o nichž se předpokládalo, že si jich váží: například peněz a pracovních míst nebo stability.

Protože kulturní hodnoty se liší a to, čeho si cení afghánský vesničan, může švédskému účetnímu připadat bezcenné, musí se úspěšný protipovstalec naučit, co je pro místní obyvatelstvo důležité. Abyste si získali mysl, musíte se nejprve dostat dovnitř a pochopit její přání a obavy. Když se to nepodaří, je tu další přístup v moderním vojenském arzenálu, který ho nahradí: protiterorismus. Tam, kde se protipovstalecké operace snaží získat podporu místních obyvatel, se protiteroristické operace snaží ulovit a zabít určené nepřátele.

Navzdory zdánlivému napětí v jejich protichůdných přístupech se tyto dvě strategie často používají společně. Obě se spoléhají na rozsáhlé sledovací sítě, které shromažďují zpravodajské informace o jejich cílech, ať už jde o zjišťování, kde se mají kopat studny, nebo o lokalizaci teroristů za účelem jejich zabití. Zejména protipovstalci si však představují, že pokud se o obyvatelstvu dozvědí dostatek informací, bude možné jeho společnost přetvořit. Získání odpovědí je jen otázkou použití správných prostředků: kombinace sledovacích nástrojů a sociálněvědních metod, jejichž společné výstupy se dostávají do všemocných centralizovaných databází, o nichž se věří, že obsahují celou válku.

Když jsem se zamýšlel nad svými zkušenostmi zpravodajského důstojníka americké armády v Afghánistánu, pozoroval jsem, jak "nástroje datové analýzy, které má na dosah ruky každý, kdo má přístup do operačního centra nebo situační místnosti, zdánlivě slibovaly brzké sblížení mapy a území", ale nakonec se staly pastí, protože "americké síly mohly měřit tisíce různých věcí, kterým jsme

nemohli rozumět". Tento deficit jsme se snažili pokrýt získáváním ještě většího množství dat. Pokud se nám podaří shromáždit dostatek informací a sladit je se správnými algoritmy, věřili jsme, že databáze prozradí budoucnost.

Tento rámec je nejen základem moderní americké protipovstalecké doktríny, ale byl také součástí původního podnětu k vybudování internetu. Pentagon vybudoval v roce 1969 protointernet známý jako ARPANET, protože potřeboval decentralizovanou komunikační infrastrukturu, která by přežila jadernou válku - ale to nebyl jediný cíl. Internet, jak píše Yasha Levine ve své historické knize *Surveillance Valley*, byl také "pokusem o vybudování počítačových systémů, které by mohly shromažďovat a sdílet zpravodajské informace, sledovat svět v reálném čase a studovat a analyzovat lidi a politická hnutí s konečným cílem předvídat a předcházet společenským otřesům". Někteří dokonce snili o vytvoření jakéhosi radaru včasného varování pro lidskou společnost: síťového počítačového systému, který by sledoval sociální a politické hrozby a zachycoval je podobně jako tradiční radar nepřátelská letadla".

V dobách internetové "svobody" představovala populární mytologie Silicon Valley jako laboratoř podivínů, samouků, volnomyšlenkářů a libertariánských kutilů, kteří prostě chtěli vyrábět skvělé věci, aniž by je vláda brzdila. Alternativní historie, kterou Levine ve své knize nastínil, zdůrazňuje, že internet "měl vždy dvojí využití, jehož kořeny tkvěly ve shromažďování zpravodajských informací a válce". Na obou verzích je něco pravdy, ale po roce 2001 se toto rozlišení vytratilo.

Jak píše Shoshana Zuboffová v knize *The Age of Surveillance Capitalism*, na začátku války proti terorismu "volitelná spřízněnost mezi veřejnými zpravodajskými agenturami a rodícím se sledovacím kapitalistickým Googlem rozkvetla v zápalu nouze a vytvořila jedinečnou historickou deformaci: sledovací výlučnost".

V Afghánistánu musela armáda nasadit nákladné bezpilotní letouny a "Human Terrain Teams", v nichž pracovali odvážní akademici, aby provedli průzkum místního obyvatelstva a získali relevantní sociologické údaje. Ale vzhledem k tomu, že Američané trávili hodiny denně dobrovolným vkládáním každé své myšlenky přímo do datových monopolů napojených na obranný sektor, muselo se zdát triviálně snadné pro kohokoli, kdo měl kontrolu nad databázemi, manipulovat s náladami obyvatel doma.

Před více než deseti lety začal Pentagon financovat vývoj řady nástrojů pro odhalování a potírání teroristických zpráv na sociálních sítích. Některé z nich byly součástí širší iniciativy "memetické války" uvnitř armády, která zahrnovala návrhy na využití memů jako zbraně k "porážce nepřátelské ideologie a získání mas nerozhodnutých nebojovníků". Většina programů, které byly zahájeny v reakci na vzestup ISIS a zdatné využívání sociálních médií touto džihádistickou skupinou, se však zaměřovala na rozšiřování automatizovaných prostředků pro odhalování a cenzurování teroristických zpráv na internetu. Tyto snahy vyvrcholily v lednu 2016 oznámením ministerstva zahraničí, že otevírá výše zmíněné Centrum globálního zapojení, které vede Michael Lumpkin. Jen o několik měsíců později prezident Obama pověřil GEC vedením nové války proti dezinformacím. Ve stejný den, kdy bylo vytvoření GEC oznámeno, se Obama a "různí vysoce postavení členové národního bezpečnostního establishmentu setkali se zástupci Facebooku, Twitteru, YouTube a dalších internetových mocností, aby diskutovali o tom, jak mohou Spojené státy bojovat proti zprávám ISIS prostřednictvím sociálních médií".

V důsledku populistických otřesů v roce 2016 se vedoucí představitelé americké vládnoucí strany chopili zpětné vazby dohledu a kontroly zdokonalené prostřednictvím války proti terorismu jako metody pro udržení moci uvnitř Spojených států. Zbraně vytvořené pro boj s ISIS a al-Káidou se obrátily proti

Američanům, kteří se zabývali nesprávnými myšlenkami o prezidentovi nebo o očkovacích látkách, o genderových zájmenech nebo o válce na Ukrajině.

Bývalý úředník ministerstva zahraničí Mike Benz, který nyní vede organizaci nazvanou Foundation for Freedom Online, jež se označuje za hlídacího psa digitální svobody projevu, popisuje, jak byla společnost Graphika, což je "v podstatě cenzurní konsorcium financované ministerstvem obrany USA", které bylo vytvořeno pro boj s teroristy, znovu použita k cenzuře politického projevu v Americe. Tato společnost, "původně financovaná proto, aby pomáhala efektivně provádět protipovstaleckou práci na sociálních sítích v konfliktních zónách pro americkou armádu", byla poté "přesunuta na domácí půdu jak na cenzuru Covid, tak na politickou cenzuru", řekl Benz v rozhovoru. "Grafika byla nasazena na monitorování diskurzu na sociálních sítích o Covidu a jeho původu, o spiknutích Covidu nebo o otázkách typu Covid."

Boj proti ISIS se přetavil v boj proti Trumpovi a "ruskému spolčení", které se přetavilo v boj proti dezinformacím. Ale to byly jen změny v nálepkách; základní technologická infrastruktura a filozofie vládnoucí třídy, která si nárokovala právo přetvářet svět na základě náboženského smyslu pro odbornost, zůstaly nezměněny. Lidské umění politiky, které by vyžadovalo skutečné vyjednávání a kompromis s Trumpovými příznivci, bylo opuštěno ve prospěch účelové vědy o sociálním inženýrství shora dolů, jejímž cílem bylo vytvořit zcela ovládanou společnost.

Pro americkou vládnoucí třídu nahradila COIN politiku jako ten správný způsob jednání s domorodci.

IV. Internet: Od miláčka k démonovi

Kdysi dávno měl internet spasit svět. První dot-com boom v 90. letech 20. století zpopularizoval myšlenku internetu jako technologie pro maximalizaci lidského potenciálu a šíření demokracie.

Clintonova administrativa v roce 1997 předložila vizi "Rámec pro globální elektronický obchod": "Internet je médium, které má obrovský potenciál pro podporu individuální svobody a posílení postavení jednotlivce" a "proto by měl mít jednatel, pokud je to možné, kontrolu nad způsobem, jakým toto médium používá". Inteligentní lidé na Západě se vysmívali naivním snahám o kontrolu toku informací v jiných částech světa. V roce 2000 se prezident Clinton posmíval, že čínské potlačování internetu je "jako přibíjení žele na zed". Tento falešný dojem pokračoval i za Bushovy administrativy, kdy byly internetové společnosti považovány za klíčové partnery státního programu masového sledování a plánu na zavedení demokracie na Blízkém východě.

Ale skutečně velký rozměr tento humbuk nabral, když byl zvolen prezident Obama díky kampani založené na "velkých objemech dat", která upřednostňovala práci se sociálními médii. Zdálo se, že došlo ke skutečnému filozofickému souladu mezi Obamovým politickým stylem prezidenta "naděje" a "změny", jehož hlavní zásadou v zahraniční politice bylo "nedělat hlouposti", a internetovou vyhledávací společností, jejímž původním heslem bylo "nedělat zlo". Obě instituce spojovaly také hluboké osobní vazby, během Obamova prezidentství se vyskytlo 252 případů, kdy lidé přecházeli mezi pracovními pozicemi v Bílém domě a ve společnosti Google. V letech 2009 až 2015 se zaměstnanci Bílého domu a Googlu setkávali v průměru více než jednou týdně.

Hillary Clintonová jako Obamova ministryně zahraničí vedla vládní agendu "svobody internetu", jejímž cílem bylo "podporovat online komunikaci jako nástroj k otevření uzavřených společností". Ve svém projevu z roku 2010 Clintonová varovala před šířením digitální cenzury v autoritářských režimech: Clintonová prohlásila, že "ve velké části světa se spouští nová informační opona". "A za touto přepážkou se virální videa a blogové příspěvky stávají samizdatem naší doby."

Je vrcholnou ironií, že právě lidé, kteří před deseti lety vedli agendu svobody pro jiné země, od té doby tlačí Spojené státy k zavedení jedné z největších a nejsilnějších cenzurních mašinérií pod záminkou boje proti dezinformacím.

Nebo možná ironie není to správné slovo, které by vystihovalo rozdíl mezi svobodmilovným Clintonem před deseti lety a procenzorským aktivistou dnes, ale vystihuje to, co se zdá být obratem, který provedla třída lidí, kteří byli před pouhými deseti lety veřejnými nositeli radikálně odlišných myšlenek. Tito lidé - především politici - viděli (a prezentovali) svobodu internetu jako pozitivní sílu pro lidstvo, když posilovala jejich postavení a sloužila jejich zájmům, ale jako něco démonického, když rozbíjela hierarchii moci a přinášela prospěch jejich odpůrcům. Takto lze překlenout propast mezi Hillary Clintonovou z roku 2013 a Clintonovou z roku 2023: Obě vidí internet jako nesmírně mocný nástroj pro řízení politických procesů a provádění změn režimu.

Proto ve světě Clintonové a Obamy vypadal vzestup Donalda Trumpa jako hluboká zrada - protože podle jejich názoru ho Silicon Valley mohlo zastavit, ale neudělalo to. Jako šéfové vládní internetové politiky pomáhali technologickým společnostem budovat jejich bohatství na masovém sledování a evangelizovali internetu jako majáku svobody a pokroku, zatímco zavírali oči před jejich flagrantním porušováním antimonopolních zákonů. Na oplátku se technologické společnosti dopustily nemyslitelného - ne proto, že umožnily Rusku "nabourat se do voleb", což bylo zoufalé obvinění vyřčené s cílem zamaskovat pachů neúspěchu, ale proto, že odmítly zasáhnout, aby zabránily vítězství Donalda Trumpa.

Technologický průkopník Jaron Lanier ve své knize Who Owns the Future? (Komu patří budoucnost?) píše: "Hlavním byznysem digitálních sítí se stalo vytváření ultratajných obřích spisů o tom, co dělají ostatní, a využívání těchto informací k soustředování peněz a

moci." Protože digitální ekonomiky vytvářejí stále větší koncentraci dat a moci, došlo k nevyhnutelnému: Technologické společnosti se staly příliš mocnými.

Co mohli vůdci vládnoucí strany dělat? Měli dvě možnosti. Mohli využít regulační pravomoci vlády k protiútoků: Rozbít datové monopoly a restrukturalizovat společenskou úmluvu, která je základem internetu, tak, aby si jednotlivci ponechali vlastnictví svých dat, a ne aby je někdo pozoroval pokaždé, když kliknou na veřejně přístupné místo. Nebo by mohli zachovat moc technologických společností a zároveň je donutit, aby upustily od předstírané neutrality a postavily se do linie za vládnoucí stranu - lákavá vyhlídka vzhledem k tomu, co všechno by s takovou mocí dalo dělat.

Zvolili možnost B.

Označení sociálních platforem za viníky zvolení Trumpa - kandidáta, který byl vysoce vzdělaným elitám v Silicon Valley stejně odporný jako vysoce vzdělaným elitám v New Yorku a Washingtonu - poskytlo médiím a politické třídě hůl, kterou se snažily technologické společnosti přimět k větší moci a poslušnosti.

V. Russiagate! Russiagate! Russiagate!

Pokud si představíme, že americká vládnoucí třída stála před problémem - Donald Trump se jevil jako hrozba pro její institucionální přežití -, pak vyšetřování ruské kauzy neposkytlo jen prostředek, jak sjednotit různé složky této vrstvy ve vládě i mimo ni proti společnému nepříteli. Poskytlo jim také ultimátní formu vlivu na nejmocnější nezařazený sektor společnosti: technologický průmysl. Prostředkem byla koordinace nezbytná k provedení falešného obvinění z ruského spolčení, která spojila (1) politické cíle Demokratické strany, (2) institucionální agendu zpravodajských a bezpečnostních služeb a (3) narativní sílu a morální zápal médií se (4) sledovací architekturou technologických společností.

Tajný příkaz FISA, který umožnil americkým bezpečnostním agenturám začít špehovat Trumpovu kampaň, byl založen na Steeleově spisu, stranické údernické práci placené týmem Hillary Clintonové, která se skládala z prokazatelně falešných zpráv o údajné spolupráci mezi Donaldem Trumpem a ruskou vládou. Dokumentace byla sice silnou krátkodobou zbraní proti Trumpovi, ale zároveň byla zjevným nesmyslem, což naznačovalo, že by se nakonec mohla stát přítěží.

Dezinformace tento problém vyřešily a zároveň vložily do arzenálu protitrumpovského odporu zbraň jaderné kvality. Zpočátku byly dezinformace jen jedním z půl tuctu bodů, které z protitrumpovského tábora zaznívaly. Zvítězily nad ostatními, protože dokázaly vysvětlit cokoli, ale zároveň zůstaly natolik nejednoznačné, že je nebylo možné vyvrátit. Z obranného hlediska poskytoval tento prostředek argument k napadení a diskreditaci každého, kdo zpochybňoval kauzu nebo širší tvrzení, že se Trump spolčil s Ruskem.

Všechny staré mccarthyovské triky byly najednou zase zpátky. Deník Washington Post agresivně vytruboval do světa tvrzení, že volby v roce 2016 zvrátily dezinformace, což bylo křížové tažení, které začalo několik dní po Trumpově vítězství, a to článkem "Ruské propagandistické úsilí pomohlo během voleb šířit 'falešné zprávy', tvrdí experti". (Hlavní expert citovaný v článku: Clint Watts.)

Neustálý tok úniků informací od zpravodajských pracovníků k novinářům zabývajícím se národní bezpečností již vytvořil falešný narativ, že existují věrohodné důkazy o tajných dohodách mezi Trumpovou kampaní a Kremlem. Když Trump navzdory těmto zprávám zvítězil, vysocí úředníci odpovědní za jejich šíření, především šéf CIA John Brennan, svá tvrzení ještě zesílili. Dva týdny před Trumpovým nástupem do úřadu zveřejnila Obamova administrativa odtajněnou verzi hodnocení zpravodajské komunity, známého jako ICA, o "ruských aktivitách a záměrech v rámci nedávných voleb", která tvrdila, že "Putin a ruská vláda projevíly jasné preference ve prospěch zvolení prezidenta Trumpa".

ICA bylo prezentováno jako objektivní, nepolitický konsenzus, k němuž dospělo více zpravodajských agentur. Jeff Gerth v *Columbia Journalism Review* píše, že hodnocení se v tisku dostalo "masivního a do značné míry nekritického pokrytí". Ve skutečnosti však byl ICA pravým opakem: selektivně kurátorovaným politickým dokumentem, který záměrně vynechával protidůkazy, aby vytvořil dojem, že narativ o tajných dohodách není lehce zpochybnitelnou povídačkou, ale objektivním faktem.

Utajovaná zpráva výboru Sněmovny reprezentantů pro zpravodajské služby o vytvoření ICA podrobně popisuje, jak neobvyklý a otevřeně politický dokument to byl. "Nebylo to 17 agentur, a dokonce to nebyl ani tucet analytiků ze tří agentur, kteří toto hodnocení sepsali," řekl novináři Paulu Sperrymu vysoký zpravodajský úředník, který četl pracovní verzi zprávy Sněmovny reprezentantů. "Bylo to jen pět důstojníků CIA, kteří zprávu napsali, a Brennan všech pět vybral osobně. A hlavní autor byl Brennanův dobrý přítel." Brennan, který byl jmenován Obamou, porušil precedens tím, že se ve funkci ředitele CIA angažoval v politice. To připravilo půdu pro jeho kariéru po skončení vlády jako analytika MSNBC a postavy "odporu", která se dostala na titulní stránky novin s obviněním Trumpa ze zrady.

Mike Pompeo, který Brennana v CIA vystřídal, uvedl, že se jako ředitel agentury dozvěděl, že "ze starších analytiků, kteří se Ruskem zabývali téměř celou svou kariéru, se při psaní ICA stali přihlížející". Podle Sperryho Brennan "vyloučil ze zprávy rozporuplné důkazy o Putinových motivech, a to navzdory námitkám některých zpravodajských analytiků, kteří tvrdili, že Putin počítal s vítězstvím Clintonové ve volbách a Trumpa považoval za 'divokou kartu'". (Brennan byl také tím, kdo překonal námitky jiných agentur a zahrnul Steeleův spis do oficiálního hodnocení).

Navzdory svému nesrovnalostem ICA fungovala tak, jak bylo zamýšleno: Trump začal své prezidentství pod mrakem podezření, který se mu nikdy nepodařilo rozptýlit. Přesně jak Schumer slíbil, představitelé zpravodajských služeb neztráceli čas a pomstili se.

A nejen pomsta, ale i plánování akcí do budoucna. Tvrzení, že se Rusko nabouralo do hlasování v roce 2016, umožnilo federálním úřadům zavést novou veřejno-soukromou cenzurní mašinérii pod záminkou zajištění "integrity voleb". Lidé, kteří vyjadřovali pravdivé a ústavou chráněné názory na volby v roce 2016 (a později i na otázky jako COVID-19 a stažení USA z Afghánistánu), byli označeni za neameričany, rasisty, konspirátory a poskoky Vladimira Putina a byli systematicky odstraňováni z digitálního veřejného prostoru, aby se zabránilo šíření dezinformací z jejich myšlenek. Podle extrémně konzervativního odhadu založeného na veřejných zprávách došlo od Trumpova zvolení k desítkám milionů takových případů cenzury.

A zde je vyvrcholení tohoto konkrétního záznamu: 6. ledna 2017 - ve stejný den, kdy Brennanova zpráva ICA institucionálně podpořila lživé tvrzení, že Putin pomohl Trumpovi - oznámil odcházející Obamou jmenovaný ministr ministerstva vnitřní bezpečnosti Jeh Johnson, že v reakci na ruské vměšování do voleb, je nutné označit americké volební systémy za "kritickou národní infrastrukturu". Tímto krokem se ocitlo pod kontrolou DHS vybavení 8 000 volebních jurisdikcí po celé zemi. Jednalo se o převrat, o který se Johnson pokoušel již od léta 2016, ale který, jak vysvětlil v pozdějším projevu, zablokovaly místní zainteresované orgány, které uváděly, "že vedení voleb v této zemi je svrchovanou a výlučnou odpovědností států a že si nepřejí federální zásahy, federální zásahy nebo federální regulaci tohoto procesu". Johnson tedy našel východisko, když v posledních dnech svého úřadu jednostranně uspíšil přijetí tohoto opatření.

Nyní je jasné, proč Johnson tak spěchal: Během několika let by se všechna tvrzení, jimiž ospravedlňoval mimořádné federální převzetí volebního systému země, rozpadla. V červenci 2019 dospěla Muellerova zpráva k závěru, že Donald Trump se s ruskou vládou nedomlouval - ke stejnému závěru dospěla i zpráva generálního inspektora o počátcích vyšetřování vztahu Trump-Rusko, zveřejněná později téhož roku. A konečně 9. ledna 2023 deník The Washington

Post v tichosti zveřejnil ve svém zpravodaji o kybernetické bezpečnosti dodatek ke studii Centra pro sociální média a politiku Newyorské univerzity. Její shrnutí: "Ruští trollové na Twitteru měli jen malý vliv na voliče v roce 2016".

Ale v té době už na tom nezáleželo. V posledních dvou týdnech Obamovy vlády si nový protidezinformační aparát připsal jedno ze svých nejvýznamnějších vítězství: pravomoc přímo dohlížet na federální volby, což bude mít hluboké důsledky pro souboj mezi Trumpem a Joe Bidenem v roce 2020.

VI. Proč "válka proti terorismu" po 11. září nikdy neskončila

Clint Watts, který stál v čele iniciativy Hamilton 68, a Michael Hayden, bývalý generál letectva, šéf CIA a ředitel NSA, který Wattse podporoval, jsou veteráni amerického protiteroristického establishmentu. Hayden patří mezi služebně nejstarší zpravodajské důstojníky, jaké kdy Spojené státy měly, a byl hlavním architektem systému hromadného sledování po 11. září 2001. Překvapivé procento klíčových osobností dezinformačního komplexu si totiž prošlo světem protiteroristické a protipovstalecké války.

Michael Lumpkin, který vedl GEC, agenturu ministerstva zahraničí, jež sloužila jako první řídicí centrum v boji proti dezinformacím, je bývalý příslušník námořnictva SEAL s protiteroristickou minulostí. Samotný GEC vznikl z Centra pro strategickou protiteroristickou komunikaci, než byl přetvořen na boj proti dezinformacím.

Twitter měl možnost zastavit hoax Hamilton 68 dříve, než se vymkl kontrole, ale rozhodl se to neudělat. Proč? Odpověď lze nalézt v e-mailech zaslaných vedoucí pracovníci Twitteru jménem Emily Horneová, která nedoporučovala na podvod upozorňovat. Twitter měl k dispozici kouřící zbraň, která ukazovala, že Aliance pro zajištění demokracie, neoliberální think tank stojící za iniciativou Hamilton 68, se provinila přesně tím, z čeho obviňovala ostatní: šířením dezinformací, které rozdmýchávaly vnitropolitické rozpory a

podkopávaly legitimitu demokratických institucí. Horneová však soudila, že to bylo třeba porovnat s dalšími faktory, například s potřebou zůstat na straně mocné organizace. "Musíme být opatrní v tom, jak moc budeme na ASD veřejně tlačit," napsala v únoru 2018.

ASD měla štěstí, že měla uvnitř Twitteru někoho, jako je Horneová. Na druhou stranu, možná to nebylo štěstí. Horneová dříve pracovala na ministerstvu zahraničí, kde se starala o portfolio "digitálních médií a práce s think-tanky". Podle jejího profilu na [LinkedIn](#) "úzce spolupracovala se zahraničněpolitickými reportéry, kteří se zabývali [ISIS] ... a realizovala komunikační plány týkající se aktivit koalice proti [ISIS]". Jinak řečeno, měla podobné zkušenosti s protiteroristickými operacemi jako Watts, ale s větším důrazem na ovlivňování tisku a skupin občanské společnosti. Poté se stala ředitelkou pro strategickou komunikaci Obamovy Rady pro národní bezpečnost, odkud odešla až v červnu 2017 do společnosti Twitter. Zaostřete na tuto časovou osu a tady je to, co z ní vyplývá: Horneová nastoupila do Twitteru měsíc před spuštěním ASD, právě včas, aby se zasadila o ochranu skupiny vedené takovými představiteli moci, kteří drželi v rukou klíče k její profesní budoucnosti.

Není náhoda, že válka proti dezinformacím začala právě ve chvíli, kdy se zdálo, že globální válka proti terorismu (GWOT) konečně končí. Během dvou desetiletí GWOT naplnila varování prezidenta Dwighta Eisenhowera před vznikem vojensko-průmyslového komplexu s "neoprávněným vlivem". Vyvinul se v samolibý, sebeospravedlňující se průmysl, který zaměstnával tisíce lidí z vlády i mimo ni, kteří fungovali bez jasného dohledu a strategické prospěšnosti. Bylo sice možné, aby americký bezpečnostní establishment vyhlásil vítězství a přešel z trvalého válečného stavu do mírové pozice, ale jak mi vysvětlil jeden bývalý úředník Bílého domu pro národní bezpečnost, bylo to nepravděpodobné. "Pokud pracujete v oblasti boje proti terorismu," řekl tento bývalý úředník, "nemáte žádnou motivaci k tomu, abyste někdy řekli, že jste vyhráli, nakopali jim zadek a oni jsou banda poražených. Jde jen o to, aby se hrozba

fixovala." Popsal "obrovské pobídky k nafukování hrozby", které byly zvnitřněny v kultuře amerického obranného establishmentu a jsou "takové povahy, že nevyžadují, aby byl člověk mimořádně zbabělý nebo intelektuálně nepoctivý".

"Tato obrovská mašinérie byla vybudována kolem války proti terorismu," řekl úředník. "Obrovská infrastruktura, která zahrnuje svět zpravodajských služeb, všechny složky ministerstva obrany, včetně bojových velitelství, CIA a FBI a všech ostatních agentur. A pak jsou tu všichni soukromí dodavatelé a poptávka v think tancích. Chci říct, že v sázce jsou miliardy a miliardy dolarů."

Plynulý přechod od války proti terorismu k válce proti dezinformacím byl tedy do značné míry jen otázkou profesní sebezáchovy. K udržení předchozího systému to však nestačilo; aby přežil, musel neustále zvyšovat míru ohrožení.

V měsících po útocích z 11. září 2001 George W. Bush slíbil, že vysuší bažiny radikalismu na Blízkém východě. Bush tvrdil, že pouze tehdy, když se tento region stane bezpečným pro demokracii, může zajistit, že přestane produkovat násilné džihádisty, jako byl Usáma bin Ládín.

Dnes už k udržení bezpečnosti Ameriky nestačí vtrhnout na Blízký východ a přinést tamním obyvatelům demokracii. Podle Bidenova Bílého domu a armády dezinformačních expertů nyní hrozba přichází zevnitř. Síť domácích pravicových extremistů, fanatiků z QAnon a bílých nacionalistů je podporována mnohem početnější částí populace, asi 70 miliony Trumpových voličů, jejichž politické preference se rovnají páté koloně uvnitř Spojených států. Jak se však tyto lidé zradikalizovali, aby přijali hořký a ničivý bělošský džihád trumповské ideologie? Samozřejmě prostřednictvím internetu, kde technologické společnosti tím, že odmítly "dělat více" v boji proti metle nenávistných projevů a falešných zpráv, umožnily toxickým dezinformacím otrávit mysl uživatelů.

Po 11. září byla hrozba terorismu použita k ospravedlnění opatření, jako byl Patriot Act, který pozastavil ústavní práva a uvrhl miliony Američanů do stínu masového sledování. Tato opatření byla kdysi kontroverzní, ale začala být přijímána jako přirozená výsada státní moci. Jak poznamenal novinář Glenn Greenwald, směrnice George W. Bushe "'s námi, nebo s teroristy' tehdy vyvolala značné pobouření, ale nyní je převládající mentalitou v americkém liberalismu a širší Demokratické straně".

Válka proti terorismu byla chmurným neúspěchem, který skončil návratem Talibanu k moci v Afghánistánu. Stala se také hluboce nepopulární u veřejnosti. Proč se tedy Američané rozhodli zmocnit vůdce a duchovní této války, aby se stali správci ještě rozsáhlejší války proti dezinformacím? Je možné si troufnout odhadnout: Američané si je nevybrali. U Američanů se již nepředpokládá, že by měli právo vybírat si své vlastní vůdce nebo zpochybňovat rozhodnutí učiněná ve jménu národní bezpečnosti. Každý, kdo tvrdí opak, může být označen za domácího extremistu.

VII. Vzestup "domácích extremistů"

Několik týdnů poté, co se 6. ledna 2021 Trumpovi příznivci vzbouřili v americkém Kapitolu, napsal bývalý ředitel protiteroristického centra CIA Robert Grenier článek pro deník The New York Times, v němž obhajoval, aby Spojené státy vedly "komplexní protiteroristický program" proti vlastním občanům.

Jak by Grenier mohl vědět, protipovstalecká operace není omezená, chirurgická operace, ale rozsáhlé úsilí vedené napříč celou společností, které nevyhnutelně zahrnuje doprovodné škody. K porážce povstání by nestačilo zaměřit se pouze na nejnásilnější extremisty, kteří zaútočili na strážce zákona v Kapitolu. Vítězství by vyžadovalo získat srdce a mysl domorodců - v tomto případě křesťanských apokalyptiků a venkovských populistů, kteří se kvůli svým stížnostem zradikalizovali a přijali kult MAGA podobný Bin Ládinovi. Naštěstí pro vládu existuje kádr odborníků, kteří jsou k

dispozici, aby se s tímto obtížným problémem vypořádali: lidé jako Grenier, který nyní pracuje jako konzultant v soukromém sektoru v oblasti boje proti terorismu, kde je zaměstnán od svého odchodu ze CIA.

V Americe samozřejmě existují násilní extremisté, jako tomu bylo vždy. Nicméně, pokud vůbec existuje, je tento problém nyní méně závažný než v 60. a 70. letech, kdy bylo politické násilí běžnější. Přehnaná tvrzení o novém druhu domácího extremismu, který je tak nebezpečný, že se s ním nelze vypořádat prostřednictvím stávajících zákonů, včetně zákonů o domácím terorismu, jsou sama o sobě produktem informační války vedené Spojenými státy, která smazala rozdíl mezi řečmi a činy.

"Občanské války nezačínají výstřely. Začínají slovy," prohlásil Clint Watts v roce 2017, když svědčil před Kongresem. "Americká občanská válka již začala. Na bitevním poli sociálních médií musíme všichni jednat hned, abychom potlačili internetové výtržnosti, které mohou rychle vyústit v násilnou konfrontaci." Watts je kariérní veterán vojenské a vládní služby, který zřejmě sdílí přesvědčení, běžné mezi jeho kolegy, že jakmile internet vstoupil do své populistické fáze a ohrozil zakořeněnou hierarchii, stal se vážným nebezpečím pro civilizaci. Byla to však ustrašená reakce, podložená přesvědčením, které bylo široce a nepochybně upřímně rozšířeno v Beltwayi a které zaměňovalo stejně upřímnou populistickou reakci bývalého analytika CIA Martina Gurriho označovanou jako "vzpoura veřejnosti" za válečný akt. Standard, který Watts a další zavedli a který se rychle stal elitářským konsensem, považuje tweety a memy - primární zbraně dezinformací - za válečné akty.

Používání mlhavé kategorie dezinformace umožnilo bezpečnostním expertům spojovat rasistické memy s masovými střelbami v Pittsburghu a Buffalu a s násilnými protesty, jako byl ten, který se odehrál v Kapitolu. Byla to pomůcka pro katastrofizaci projevů a udržování trvalého stavu strachu a výjimečného stavu. A dostalo se jí plné podpory Pentagonu, zpravodajské komunity a prezidenta

Bidena, kteří všichni, jak poznává Glenn Greenwald, prohlásili, že "nejvážnější hrozbou pro americkou národní bezpečnost" není Rusko, ISIS, Čína, Írán nebo Severní Korea, ale "'domácí extremisté' obecně - a zejména krajně pravicové bělošské supremacistické skupiny".

Bidenova administrativa neustále rozšiřuje programy boje proti domácímu terorismu a extremismu. V únoru 2021 představitelé DHS oznámili, že obdrželi další finanční prostředky na posílení úsilí celého ministerstva o "prevenci domácího terorismu", včetně iniciativy proti šíření dezinformací na internetu, která využívá přístup zřejmě vypůjčený ze sovětské příručky, nazývaný "naočkování názorů".

VIII. Dryjáčnické Nevládní organizace

V listopadu 2018 zveřejnilo Shorensteinovo centrum pro mediální politiku a veřejnou politiku při Harvard Kennedy School studii s názvem "Boj proti dezinformacím v USA: A Landscape Analysis." Rozsah dokumentu je komplexní, ale jeho autoři se zaměřují zejména na ústřední postavení neziskových organizací financovaných z filantropických zdrojů a jejich vztah k médiím. Shorensteinovo centrum je klíčovým místem v komplexu, který dokument popisuje, což dává postřehům autorů pohled zevnitř.

"Při analýze tohoto prostředí se ukázalo, že mezi hlavními zastánci ochrany žurnalistiky nejsou korporace, platformy nebo vláda USA, ale spíše nadace a filantropové, kteří se obávají ztráty svobodného tisku, pilíře zdravé společnosti. ... Vzhledem k tomu, že žádný z autoritativních hráčů - vláda a platformy, které prosazují obsah - nepřikročil k dostatečně rychlému řešení problému, padla tíha odpovědnosti na kolektivní úsilí redakcí, univerzit a nadací, aby označily, co je autentické a co ne."

Pro záchranu žurnalistiky a demokracie jako takové by se Američané měli spolehnout na nadace a filantropy - lidi jako zakladatel eBay Pierre Omidyar, George Soros z Open Society Foundations a internetový podnikatel a sponzor Demokratické strany Reid Hoffman. Jinými slovy, po Američanech se chtělo, aby se spolehli na soukromé miliardáře, kteří pumpují miliardy dolarů do občanských organizací - prostřednictvím kterých budou ovlivňovat americký politický proces.

Není důvod zpochybňovat motivaci pracovníků těchto nevládních organizací, z nichž většina byla nepochybně naprosto upřímně přesvědčena, že jejich práce obnovuje "základy zdravé společnosti". O povaze této práce však lze učinit určité postřehy. Zaprvé je staví do područí miliard filantropů, ale zároveň nad stovky milionů Američanů, které by měli vést a poučovat jako nové informační duchovenstvo tím, že budou oddělovat pravdu od lži, jako zrno od plev. Za druhé, tento mandát a obrovské finanční prostředky, které za ním stály, otevřely tisíce nových pracovních míst pro informační regulátory v okamžiku, kdy se tradiční žurnalistika hroutila. Zatřetí, první dva body stavěly bezprostřední vlastní zájmy pracovníků nevládních organizací do dokonalého souladu s imperativy americké vládnoucí strany a bezpečnostního státu. Ve skutečnosti se koncept převzatý ze světa špionáže a války - dezinformace - dostal do akademického a neziskového prostoru, kde se rozrostl do pseudovědy, která je využívána jako nástroj partyzánské války.

Prakticky přes noc vyústila národní mobilizace "celé společnosti" k potlačení dezinformací, kterou inicioval Obama, ve vytvoření a pověření celé nové skupiny odborníků a regulátorů.

Například moderní odvětví "ověřování faktů", které se vydává za zavedený vědecký obor, je ve skutečnosti nepokrytě stranickým aparátem úředníků pro dodržování předpisů Demokratické strany. Jeho vedoucí organizace, International Fact-Checking Network, byla založena v roce 2015 Poynterovým institutem, ústředním centrem kontradezinformačního komplexu.

Kam se dnes člověk podívá, tam je nějaký odborník na dezinformace. Najdeme je v každém významném médiu, ve všech složkách státní správy, na akademických pracovištích, hemží se v kabelových zpravodajských pořadech a samozřejmě obsazují i nevládní organizace. Z protidezinformační mobilizace plyne dostatek peněz na financování nových organizací i na přesvědčování těch zavedených, jako je Liga proti hanobení, aby papouškovaly nová hesla a zapojily se do akce.

Jak je možné, že se tolik lidí najednou mohlo stát odborníky v oboru - "dezinformace" -, který v roce 2014 nedokázal definovat ani jeden z deseti tisíc? Protože odbornost v oblasti dezinformací zahrnuje ideologickou orientaci, nikoli technické znalosti. Důkazem budiž oblouk, který vysledovali Princ Harry a Meghan Markleová, kteří se z neúspěšných moderátorů podcastů stali členy komise Aspenského institutu pro informační poruchy. Podobné iniciativy zažívaly rozkvět v době po Trumpovi a brexitu.

Ale šlo to dál než jen k celebritám. Podle bývalého úředníka ministerstva zahraničí Mikea Benze "s cílem vytvořit 'celospolečenský' konsenzus o cenzuře politických názorů online, které 'zpochybňovaly' před volbami v roce 2020, zorganizovalo DHS 'dezinformační' konference, na nichž se sešly technologické společnosti, skupiny občanské společnosti a zpravodajská média, aby všichni dosáhli konsenzu - s podněty DHS (což je smysluplné: mnoho partnerů dostává vládní prostředky prostřednictvím grantů nebo smluv nebo se obávají vládních regulačních nebo odvetných hrozeb) - o rozšíření politiky cenzury sociálních médií."

V poznámce DHS, kterou poprvé zveřejnil novinář Lee Fang, je popsána poznámka úředníka DHS "během interní diskuse o strategii, že by agentura měla využívat neziskové organizace třetích stran jako "zúčtovací středisko informací, aby se zabránilo zdání vládní propagandy".

Není neobvyklé, že by vládní agentura chtěla spolupracovat se soukromými společnostmi a skupinami občanské společnosti, ale v tomto případě byla výsledkem narušení nezávislosti organizací, které měly kriticky zkoumat vládní snahy. Instituce, které o sobě tvrdí, že působí jako hlídací psi vládní moci, se pronajaly jako nástroje pro výrobu konsensu.

Možná není náhodou, že obory, které nejagresivněji jásají nad válkou proti dezinformacím a volají po větší cenzuře - boj proti terorismu, žurnalistika, epidemiologie - mají v posledních letech společnou historii velkolepých veřejných selhání. Novým informačním regulátorům se nepodařilo získat na svou stranu skeptiky ohledně vakcín, přesvědčit zastánce MAGA o legitimitě voleb v roce 2020 ani zabránit veřejnosti v pátrání po původu pandemie COVID-19, jak se o to zoufale snažili.

IX. COVID-19

Do roku 2020 se dezinformační mašinérie stala jednou z nejmocnějších sil v americké společnosti. Pak do jeho motoru vlila palivo pandemie COVID-19. Kromě boje proti zahraničním hrozbám a potírání domácích extremistů se naléhavou potřebou stala cenzura "smrtících dezinformací". Uvedeme jen jeden příklad: cenzura společnosti Google, která se vztahovala na její dceřiné stránky, jako je YouTube, vyzývala k "odstraňování problematických informací" a "všeho, co by bylo v rozporu s doporučeními Světové zdravotnické organizace" - což byla kategorie, která v různých okamžicích neustále se vyvíjejícího příběhu zahrnovala nošení roušek, zavádění zákazů cestování, tvrzení, že virus je vysoce nakažlivý, a naznačovala, že by mohl pocházet z laboratoře.

Prezident Biden veřejně obvinil společnosti provozující sociální média, že "zabíjejí lidi", protože dostatečně necenzurují dezinformace o vakcínách. S využitím svých nových pravomocí a přímých kanálů uvnitř technologických společností začal Bílý dům rozesílat seznamy osob, které chtěl zakázat, například novináře Alexe

Berensona. Berenson byl vyhozen z Twitteru poté, co napsal na Twitter, že mRNA vakcíny "nezastavují infekci. Nebo přenos". Jak se ukázalo, byl to pravdivý výrok. Tehdejší zdravotnické úřady byly buď špatně informovány, nebo lhaly o schopnosti vakcín zabránit šíření viru. Ve skutečnosti to navzdory tvrzení zdravotnických orgánů a politických představitelů lidé odpovědní za vakcínu celou dobu věděli. V záznamu z jednání v prosinci 2020 poradce Úřadu pro kontrolu potravin a léčiv Dr. Patrick Moore prohlásil: "Společnost Pfizer dnes ve svých údajích nepředložila žádný důkaz, že by vakcína měla jakýkoli vliv na přenášení nebo vylučování viru, což je základním předpokladem pro vznik skupinové imunity".

V zásadě dystopická reakce na pandemii byla totalitní i v praxi. Ve Spojených státech DHS v roce 2021 natočilo video, které vybízelo "děti, aby nahlásily členy své vlastní rodiny na Facebook za 'dezinformaci', pokud budou zpochybňovat narativy americké vlády o Covid-19".

"V důsledku pandemie i dezinformací o volbách se zvyšuje počet osob, které odborníci na extremismus nazývají ohroženými jedinci, kteří by se mohli zradikalizovat," varovala Elizabeth Neumannová, bývalá náměstkyně ministra vnitřní bezpečnosti pro boj proti terorismu a snižování hrozeb, v den ročního výročí nepokojů v Kapitolu.

Klaus Schwab, šéf Světového ekonomického fóra a capo di tutti capi globální expertní třídy, viděl v pandemii příležitost k provedení "velkého resetu", který by mohl podpořit věc planetární informační kontroly: "Zvládnutí pandemie koronavirů bude vyžadovat globální síť dohledu, která bude schopna identifikovat nová ohniska hned, jak se objeví."

X. Hunterovy notebooky: Výjimka z pravidel

Notebooky jsou skutečné. FBI to ví od roku 2019, kdy je poprvé získala. Když se o nich pokusil informovat deník New York Post, desítky nejvyšších představitelů národní bezpečnosti Spojených států veřejnosti lhaly a tvrdily, že notebooky jsou pravděpodobně součástí ruského "dezinformačního" spiknutí. Twitter, Facebook a Google, fungující jako plně integrované pobočky státní bezpečnostní infrastruktury, na základě této lži plnily vládní cenzurní příkazy. Tisk tuto lež spolkl a cenzuře fandil.

Příběh o laptotech byl rámován různě, ale nejzásadnější pravdou o něm je, že byl úspěšným vyvrcholením několikaletého úsilí o vytvoření stínové regulační byrokracie vybudované speciálně proto, aby zabránila opakování Trumpova vítězství z roku 2016.

Je sice nemožné přesně zjistit, jaký vliv měl zákaz informování o laptotech Huntera Bidena na hlasování v roce 2020, ale tento příběh byl zjevně vnímán jako dostatečně nebezpečný, aby si zasloužil zjevný mocenský útok na nezávislost tisku. Škody na základní sociální strukturu země, v níž se paranoia a konspirace normalizovaly, jsou nevyčíslitelné. Ještě v únoru označila republikánka Alexandria Ocasio-Cortezová skandál za "napůl podvržený příběh o laptopu" a za "ostudu", a to několik měsíců poté, co byli i Bidenovi nuceni uznat, že příběh je autentický.

Tento notebook je sice nejznámějším případem zásahu vládnoucí strany do souboje Trump-Biden, ale jeho nestoudnost byla výjimkou. Drtivá většina zásahů do voleb byla pro veřejnost neviditelná a probíhala prostřednictvím cenzurních mechanismů prováděných pod záštitou "integrity voleb". Právní rámec pro to byl vytvořen krátce po Trumpově nástupu do funkce, kdy odstupující šéf DHS Jeh Johnson přijal pozváním do zpravodajského pořadu Jedenáctá hodina - přes důrazné námitky místních zainteresovaných stran - a prohlásil volební systémy za kritickou národní infrastrukturu, čímž je podřídil dohledu agentury. Mnozí pozorovatelé očekávali, že Johnsonův nástupce, Trumpem jmenovaný John Kelly, tento akt zruší, ale kupodivu byl ponechán v platnosti.

V roce 2018 vytvořil Kongres v rámci DHS novou agenturu s názvem Cybersecurity and Infrastructure Security Agency (CISA), která měla za úkol chránit americkou infrastrukturu - nyní včetně volebních systémů - před zahraničními útoky. V roce 2019 přibyla v rámci DHS další agentura, a to Foreign Influence and Interference Branch, která se zaměřovala na boj proti zahraničním dezinformacím. Jako by to byl záměr, obě role se spojily. Ruské hackerské útoky a další zhoubné zahraničně-informační útoky prý ohrožovaly americké volby. Nikdo z úředníků pověřených vedením těchto oddělení však samozřejmě nemohl s jistotou říci, zda je dané tvrzení zahraniční dezinformací, či zda je prostě mylné, nebo jen nepohodlné. Nina Jankowiczová, která byla vybrána do čela krátce fungující Rady pro řízení dezinformací při DHS, si nad tímto problémem posteskla ve své knize *How to Lose the Information War: Russia, Fake News and the Future of Conflict* (Jak prohrát informační válku: Rusko, falešné zprávy a budoucnost konfliktu). "To, co činí tuto informační válku tak obtížnou k vyhrání," napsala, "nejsou jen online nástroje, které zesilují a cílí své zprávy, nebo protivník, který je vysílá; je to skutečnost, že tyto zprávy často nevědomky nedodávají trollové nebo boti, ale autentické místní hlasy."

Volnost, která je spojena s pojmem dezinformace, umožnila tvrdit, že prevence volební sabotáže vyžaduje cenzuru politických názorů Američanů, aby se na veřejnosti nesdílela myšlenka, která byla původně podstrčena zahraničními agenty.

V lednu 2021 CISA "převvedla svou pracovní skupinu pro boj proti zahraničnímu vlivu, čímž podpořila větší flexibilitu a zaměřila se na obecné MDM [pozn. red. zkratka pro mzlne informace, dezinformace a klamnne informace]", uvádí se ve zprávě Úřadu generálního inspektora DHS ze srpna 2022. Poté, co odpadlo předstírání boje proti zahraniční hrozbě, zůstalo jen základní poslání, kterým je nastolování narativního monopolu v pravdu.

V nové pracovní skupině zaměřené na domácí záležitosti pracovalo 15 zaměstnanců, kteří se věnovali vyhledávání "všech typů dezinformací" - konkrétně však těch, které se týkaly "voleb a kritické infrastruktury" - a "reagovali na aktuální události", což byl eufemismus pro prosazování oficiální linie rozdělujících otázek, jako tomu bylo v případě "souboru dezinformačních nástrojů COVID-19" vydaného s cílem "zvýšit povědomí související s pandemií".

Podle Mikea Benze byl tento přechod "naplánován na základě vlastních živých přenosů a interních dokumentů". "Kolektivní zdůvodnění zasvěcených pracovníků DHS, aniž by se byť jen slovem zmínili o revolučních důsledcích této změny, znělo, že 'domácí dezinformace' jsou nyní větší 'kybernetickou hrozbou pro volby' než lži plynoucí ze zahraničního vměšování."

Jen tak, bez jakýchkoli veřejných prohlášení nebo průletů černých helikoptér ve formaci, které by tuto změnu ohlašovaly, měla Amerika své vlastní ministerstvo pravdy.

Společně provozovali stroj na cenzuru v průmyslovém měřítku, v němž vláda a nevládní organizace posílaly technologickým společnostem hlášení, které označovaly závadný obsah, který chtěly vymazat. Tato struktura umožnila ministerstvu vnitra zadat práci na projektu Election Integrity Project (EIP), konsorciu čtyř skupin: Stanford Internet Observatory, soukromé antidezinformační společnosti Graphika (kterou dříve zaměstnávalo ministerstvo obrany proti skupinám jako ISIS v rámci války proti terorismu), Centra pro informovanou veřejnost Washingtonské univerzity a výzkumné laboratoře Atlantic Council pro digitální forenziku. EIP byla založena v roce 2020 ve spolupráci s DHS a sloužila jako vládní "zastupující domácí dezinformační vlajková loď", uvádí se ve svědectví novináře Michaela Shellenbergera pro Kongres, který poznamenává, že EIP tvrdí, že v období od 15. srpna do 12. prosince 2020 klasifikovala více než 20 milionů unikátních "dezinformačních

incidentů". Jak vysvětlil šéf EIP Alex Stamos, jednalo se o řešení problému, kdy vládě "tak trochu chyběly jak finanční prostředky, tak zákonná oprávnění".

Nadace pro internetovou svobodu (Foundation for Freedom Online) shrnula rozsah cenzurní kampaně v sedmi bodech, když se podívala na údaje o cenzuře, které uvedli vlastní partneři DHS ve svých interních auditech pro volební cyklus 2020:

- 22 milionů tweetů bylo označených jako "dezinformace" na Twitteru;
- 859 milionů tweetů bylo shromážděných v databázích pro analýzu "dezinformací";
- 120 analytiků monitorujících "dezinformace" na sociálních sítích pracovalo až ve dvacetihodinových směnách;
- 15 technologických platform bylo monitorováno kvůli "dezinformacím", často v reálném čase;
- průměrná doba odezvy mezi vládními partnery a technologickými platformami < 1 hodina;
- desítky "dezinformačních narativů", na které se zaměřilo přiškrcování v rámci celé platformy; a stovky milionů jednotlivých příspěvků na Facebooku, videí na YouTube, TikToku a tweetů ovlivněných v důsledku změn podmínek poskytování služeb v souvislosti s "dezinformacemi", což je úsilí, které partneři DHS otevřeně zosnovali a chlubili se, že by technologické společnosti nikdy neudělaly bez naléhání partnerů DHS a "obrovského regulačního tlaku" ze strany vlády.

XI. Nový stát jedné strany

V únoru 2021 vyšel v časopise Time dlouhý článek novinářky Molly Ballové, který oslavoval "stínovou kampaň, která zachránila volby 2020". Bidenovo vítězství, napsala Ballová, bylo plodem "spiknutí

odehrávajícího se v zákulisí", které spojilo "rozsáhlou, nadstranickou kampaň na ochranu voleb" v "mimořádném stínovém úsilí". Mezi mnoha úspěchy hrdinných konspirátorů Ball uvádí, že "úspěšně tlačili na společnosti provozující sociální média, aby zaujaly tvrdší postoj vůči dezinformacím, a používali strategie založené na datech v boji proti šíření virálních pomluv". Je to neuvěřitelný článek, jako zápis z kriminálního bulváru, který se nějakým způsobem dostal na společenské stránky, chvalozpěv na zachránce demokracie, který podrobně popisuje, jak ji rozložili.

Není to tak dávno, co řeči o "hlubokém státu" stačily k tomu, aby byl člověk označen za nebezpečného konspiračního teoretika, který má být bez okolků označen ke sledování a cenzuře. Jazyk a postoje se však vyvíjejí a dnes si tento termín drze přivlastnili stoupenci hlubokého státu. Například nová kniha American Resistance (Americký odpor) neoliberalního analytika národní bezpečnosti Davida Rothkopfa má podtitul The Inside Story of How the Deep State Saved the Nation (Příběh zevnitř o tom, jak Deep State zachránil národ).

Deep state označuje vliv nevolených vládních funkcionářů a jejich paravládních pobočníků, kteří mají administrativní moc nad oficiálními, zákonnými postupy vlády. Vládnoucí třída ale popisuje sociální uskupení, jehož členy spojuje něco hlubšího než institucionální postavení: společné hodnoty a instinkty. I když se tento termín často používá volně a někdy spíše jako pejorativní než jako popisné označení, ve skutečnosti lze tak americkou vládnoucí třídu jednoduše a přímočaře definovat.

Příslušnost k vládnoucí třídě určují dvě kritéria. Za prvé, jak napsal Michael Lind, tvoří ji lidé, kteří patří k "homogenní národní oligarchii se stejným důrazem, mravy, hodnotami a vzděláním od Bostonu přes Austin a San Francisco až po New York a Atlantu". Amerika měla vždy regionální elity; to, co je v současnosti unikátní, je konsolidace jediné národní vládnoucí třídy.

Za druhé, být členem vládnoucí třídy znamená věřit, že pouze ostatní příslušníci vaší třídy mohou vést zemi. To znamená, že příslušníci vládnoucí třídy se odmítají podřídit autoritě kohokoli mimo tuto skupinu, jehož diskvalifikují z volitelnosti tím, že ho považují za nějakým způsobem nelegitimního.

Tváří v tvář vnější hrozbě v podobě trumpismu byla přirozená soudržnost a sebeorganizační dynamika společenské třídy posílena novými koordinačními strukturami shora dolů, které byly cílem a výsledkem Obamovy národní mobilizace. Podle reportáže Lee Fanga a Kena Klippensteina pro The Intercept se v období před volbami 2020 "technologické společnosti včetně Twitteru, Facebooku, Redditu, Discordu, Wikipedie, Microsoftu, LinkedIn a Verizon Media každý měsíc scházely s FBI, CISA a dalšími vládními představiteli ..., aby diskutovaly o tom, jak budou firmy během voleb nakládat s dezinformacemi".

Historik Angelo Codevilla, který ve své eseji z roku 2010 zpopularizoval koncept americké "vládnoucí třídy" a poté se stal jejím hlavním kronikářem, viděl novou národní aristokracii jako výhonek neprůhledné moci, kterou získaly americké bezpečnostní agentury. " Bipartijní vládnoucí třída, která vyrostla během studené války a která si vymyslela a dokázala se považovat za odborně oprávněnou k vedení amerických válečných a mírových záležitostí, chránila své postavení před veřejností, od níž se nadále odkláněla, tím, že překládala zdravý rozum válečných a mírových záležitostí do soukromého, pseudotechnického jazyka neproniknutelného pro nezasvěcené," napsal ve své knize To Make and Keep Peace Among Ourselves and with All Nations (Vytvořit a udržet mír mezi námi a se všemi národy) z roku 2014.

Čemu věří příslušníci vládnoucí třídy? Věřící, tvrdím, "v informační a manažerská řešení existenčních problémů" a v " osudovém předurčení sebe a jim podobných lidí vládnout bez ohledu na jejich selhání". Jejich nejvyšší zásadou jako třídy je, že jen oni mohou vládnout. Kdyby vládla jakákoli jiná skupina, veškerý pokrok a

naděje by byly ztraceny a temné síly fašismu a barbarství by se okamžitě opět převalily přes zemi. Technicky vzato sice opoziční strana ve Spojených státech stále může existovat, ale když se naposledy pokusila o celostátní vládu, byla vystavena několikaletému puči. Jakékoli zpochybnění autority vládnoucí strany, která zastupuje zájmy vládnoucí třídy, je v podstatě vykreslováno jako existenční hrozba pro civilizaci.

Obdivuhodně přímočaře tento pohled nedávno vyjádřil slavný ateista Sam Harris. V průběhu roku 2010 se Harris díky svému racionalismu na vyšší úrovni stal hvězdou na YouTube, kde v tisících videí předváděl, jak v debatách "válcuje" a "převálcuje" náboženské oponenty. Pak přišel Trump. Harris, stejně jako mnoho dalších, kteří v bývalém prezidentovi viděli hrozbu všemu dobrému na světě, opustil svou zásadovou oddanost pravdě a stal se obhájcem propagandy.

V loňském vystoupení v podcastu Harris přiznal politicky motivovanou cenzuru zpravodajství souvisejícího s notebooky Huntera Bidena a připustil "existenci levicového spiknutí, jehož cílem je odepřít prezidentství Donaldu Trumpovi". V duchu Balla však prohlásil, že je to dobrá věc.

"Je mi jedno, co je v notebooku Huntera Bidena. ... Hunter Biden mohl mít ve sklepě mrtvoly dětí a bylo by mi to jedno," řekl Harris svým tazatelům. Zavražděné děti by dokázal přehlédnout, protože si myslel, že ještě větší nebezpečí číhá v možnosti Trumpova znovuzvolení, které Harris přirovnal k "asteroidu řítícímu se k Zemi".

Když se k Zemi řítí asteroid, může se stát, že i ti nejzásadovější racionalisté nakonec dají přednost bezpečí před pravdou. Ale asteroid se k Zemi řítí už několik let každý týden. Vzorec v těchto případech spočívá v tom, že vládnoucí třída ospravedlňuje porušování zákonů, aby zachránila planetu, ale nakonec porušuje ústavu, aby skryla pravdu a ochránila sama sebe.

XII. Konec cenzury

Veřejnost má možnost nahlédnout do raných fází transformace Ameriky z demokracie na digitálního leviatana díky soudním procesům a zákonům o svobodném přístupu k informacím - informace, které bylo nutné získat od bezpečnostních složek - a díky jedné šťastné náhodě. Kdyby se Elon Musk nerozhodl koupit Twitter, mnoho zásadních detailů z historie americké politiky v Trumpově éře by zůstalo utajeno, možná navždy.

Ale systém, který se v těchto odhaleních odráží, je dost možná na odchodu. Již nyní je však možné si představit, jak by druh masové cenzury praktikovaný EIP, který vyžaduje značnou lidskou práci a zanechává po sobě spoustu důkazů, mohly nahradit programy umělé inteligence, které využívají informace o cílech nashromážděné v behaviorálních sledovacích složkách k řízení jejich vnímání. Konečným cílem by bylo rekalibrovat zkušenosti lidí na internetu prostřednictvím jemné manipulace s tím, co vidí ve výsledcích vyhledávání a ve svém kanálu. Cílem takového scénáře by mohlo být zabránit tomu, aby vůbec vznikl materiál hodný cenzury.

Ve skutečnosti to zní dost podobně tomu, co už Google dělá v Německu, kde společnost nedávno představila novou kampaň na rozšíření své iniciativy "prebunking", "jejímž cílem je učinit lidi odolnějšími vůči zhoubným účinkům online dezinformací", jak uvádí Associated Press. Toto oznámení těsně následovalo po vystoupení zakladatele společnosti Microsoft Billa Gatese v německém podcastu, během něhož vyzval k využití umělé inteligence v boji proti "konspiračním teoriím" a "politické polarizaci". Společnost Meta má svůj vlastní program pro předběžnou kontrolu. Mike Benz ve svém prohlášení pro web Just The News označil prebunking za "formu narativní cenzury integrované do algoritmů sociálních médií s cílem zabránit občanům ve vytváření specifických sociálních a politických systémů přesvědčení" a přirovnal jej k "předzločinu", který se objevil v dystopickém sci-fi filmu Minority Report.

Armáda mezitím vyvíjí technologické zbraně využívající umělou inteligenci k ovládnutí informačního prostoru. Podle oficiálních vládních internetových stránek [USASpending.gov](https://www.USASpending.gov) pocházely dvě největší zakázky související s dezinformacemi od ministerstva obrany na financování technologií pro automatickou detekci a obranu proti rozsáhlým dezinformačním útokům. První z nich, za 11,9 milionu dolarů, byla v červnu 2020 zadána společnosti PAR Government Systems Corporation, dodavateli obranných systémů na severu státu New York. Druhý, vydaný v červenci 2020 na 10,9 milionu dolarů, získala společnost SRI International.

Společnost SRI International byla původně spojena se Stanfordovou univerzitou, než se v 70. letech 20. století oddělila, což je důležitý detail vzhledem k tomu, že Stanford Internet Observatory je stále přímo spojená s touto školou, vedla v roce 2020 EIP, což mohla být největší masová cenzurní akce ve světové historii - jakési vrcholení cenzury před nástupem AI.

Pak je tu práce, která probíhá v National Science Foundation, vládní agentuře, která financuje výzkum na univerzitách a v soukromých institucích. NSF má svůj vlastní program nazvaný Convergence Accelerator Track F, který pomáhá vyvíjet tucet automatizovaných technologií pro detekci dezinformací, výslovně určených k monitorování otázek, jako je "váhání s očkováním a volební skepse".

"Jedním z nejvíce znepokojujících aspektů" tohoto programu je podle Benze to, "jak moc se podobají vojenským nástrojům pro cenzuru a monitorování sítí sociálních médií, které Pentagon vyvinul pro účely boje proti povstalcům a terorismu v zahraničí".

V březnu oznámila Dorothy Aronsonová, šéfka pro oblast informací NSF, že agentura "vytváří soubor příkladů použití", aby prozkoumala, jak by mohla využít ChatGPT, jazykový model umělé inteligence schopný přiměřeně simulovat lidskou řeč, k další automatizaci produkce a šíření státní propagandy.

První velké bitvy informační války jsou u konce. Vedla je třída novinářů, vysloužilých generálů, špiónů, šéfů Demokratické strany, stranických aparátčků a protiteroristických expertů proti zbytku amerického lidu, který se odmítl podřídit jejich autoritě.

Budoucí bitvy vedené prostřednictvím technologií umělé inteligence budou hůře viditelné.

XIII. Po skončení demokracie

Necelé tři týdny před prezidentskými volbami v roce 2020 zveřejnil deník The New York Times důležitý článek s názvem "První dodatek ve věku dezinformací". Autorka eseje, zaměstnankyně Timesů a absolventka právnické fakulty Yaleovy univerzity Emily Bazelonová, tvrdila, že Spojené státy se nacházejí "uprostřed informační krize způsobené šířením virálních dezinformací", kterou přirovnává ke "katastrofálním" zdravotním dopadům nového koronaviru. Cituje z knihy filozofa Jasona Stanleyho a lingvisty Davida Beaverera z Yaleovy univerzity: "Svoboda projevu ohrožuje demokracii stejně tak, jako zajišťuje její rozkvět".

Problém dezinformací je tedy také problémem samotné demokracie - konkrétně toho, že je jich příliš mnoho. K záchraně liberální demokracie doporučili odborníci dva zásadní kroky: Amerika se musí stát méně svobodnou a méně demokratickou. Tento nezbytný vývoj bude znamenat umlčení hlasů některých vzbouřenců v internetovém davu, kteří ztratí privilegium svobodně mluvit. Bude to vyžadovat následování moudrosti odborníků na dezinformace a překonání našeho úzkoprsého lpění na Listině práv. Tento názor může být pro lidi, kteří stále lpí na americkém dědictví svobody a samosprávy, šokující, ale stal se oficiální politikou vládnoucí strany země a velké části americké inteligence.

Bývalý Clintonův ministr práce Robert Reich reagoval na zprávu, že Elon Musk kupuje Twitter, prohlášením, že zachování svobody slova na internetu je " Muskův sen. A Trumpův. A Putinův. A sen každého

diktátora, siláka, demagoga a novodobého loupeživého barona na Zemi. Pro nás ostatní by to byla Nová Odvážná Noční můra." Podle Reicha je cenzura "nezbytná k ochraně americké demokracie".

Vládnoucí třídě, která již začala být unavená z demokratického nároku na svobodu svých poddaných, poskytla dezinformace regulační rámec, který nahradil americkou ústavu. Tím, že se vládnoucí třída snaží o nemožné, o odstranění všech omylů a odchylek od stranické ortodoxie, si zajišťuje, že bude vždy schopna poukázat na hrozící hrozbu ze strany extremistů - hrozbu, která ospravedlňuje její vlastní železné uchopení moci.

Píseň sirén vyzývá ty z nás, kteří žijí na úsvitu digitálního věku, abychom se podřídili autoritě strojů, které slibují, že optimalizují naše životy a učiní nás bezpečnějšími. Tváří v tvář apokalyptické hrozbě "infodemie" jsme vedeni k přesvědčení, že pouze superinteligentní algoritmy nás mohou ochránit před drtivě nelidským rozsahem digitálního informačního útoku. Stará lidská umění konverzace, nesouhlasu a ironie, na nichž závisí demokracie a mnohé další, jsou vystavena ničující mašinérii vojenského dohledu - dohledu, kterému nic neodolá a jehož cílem je vyvolat v nás strach z naší schopnosti uvažovat.

@jacob siegel